

Délben biciklizek a park felé, a Küküllő-parti sétányon, a blokkok tövében. Süt a nap, de fúj a szél, nem bűdös a folyó, még a fűzfák sem szomorkodnak. Fiatal pár gyereket tol a babakocsiban, apuka tolja, anyuka egy picit odébb van.

A sétányt nem lehet belátni, csendes, árnyékos hely ez. Nyugodtan lehet itt üldögelni, cigarettázni, inni és **csikket meg a sörös dobozokat ledobni a fűre**, ne teljen a szemétláda.

A fű ugye erre való, azért ültették, hogy oda pöccintsük a csikket, dobjuk a sörös dobozt és a csokis papírt, elvégre a miénk, közvagyon, így kell ezt. Néha fel szoktunk háborodni, hogy miért vágják le a fűzfák lombkoronáját.

Mert ugye, **az közvagyon, „a népé”, régebb is az volt, akárcsak a föld**. Azért állunk oda az autóval a sétány bejáratához is, hogy védjük, mert ugye

sok rossz ember jár erre,

sok semmirekellő nyugdíjas, biciklis, kismama és -papa, tipegő gyermek. Az ilyenek elől kell megvédeni a zöldövezetet, mint olyan értéket, ami idestova negyven éve a miénk, mert mi

járjuk, így csak mi dobhatjuk ide a szemetet.

Szóval, apuka tolja, anyuka meg odébb van, lerí róluk, hogy a család „hátrányos helyzetű”. Ezért előfordul, hogy nem feltétlenül ortodox módszerrel keresik meg a napi betevőt, mert a hátrányos helyzet kiment, úgyis csak „procseszt” írnak a „policin”, amit otthon a vitrinben tartanak. Esetleg adnak a „policok” egy nagy pofont, ha megfognak. Vagy kettőt.

Megyek a bicajjal, tipeg egy jó nyolcvanas nyugdíjas is a lépcső felé előttem, lassítok. Fehér kalap, fehér ing, meleg van, piheg az öreg, **ki-kihagy a figyelme**. Anyu viszont éber, annyira, hogy hagyja a babakocsit apura és mellélép az öregnek.

Sőt, anyu még barátkozik is, hozzászól. Apuka is motyog valamit az öregnek, biztosan az időjárásról, arról, hogy milyen szép a park, „igaz-e, tata?” Közben elhaladok mellettük, és nem tudom nem észrevenni, hogy

anyuka dolgos jobb keze elindul az öreg zsebe felé!

Na, ez az a pillanat, amikor megállok. Megállok és nézek. Nézem a szemét, ő visszanéz rám. Mármost anyuka, a dolgos kezű. Szemezőnk rendesen. Apuka mindjárt megvág, ha észreveszi, hogy fűzöm az asszonyt a hídról.

Elkapom a tekintetemet, mert most már valósággal éget az övé. Ki vagyok én, hogy a szemébe merek nézni? Anyuka is elkapja.

Indulnék le a hídról, de azért is megállok még egyszer, mert anyuka megér még egy pillantást.

Főleg a lábfeje szép a mocskos, eljárt gumislápban.

Apunak is olyan van. Odanézek, anyuka tekintete rám tapad, keze az öreg zsebére. Elkapja.

Anyuka nem akar, nem is akart ma itt semmit, nekem nyílna a szám, de az utolsó pillanatban befogom. Tata közben elkezd felfele totyogni a lépcsőn, anyu és apu lemaradnak, együtt a hátrányos helyzetű kisgyerekekkel – sajnos most elestek attól, hogy két-három napig elvegetáljanak tata nyugdíjából.

Mert az öreg eltotyog, és nem mennek utána. Néznek, én is nézem őket, majd elhajtok. Gyűlöljenek, utáljanak, szidjanak, kívánják azt, hogy gázoljon el egy kocsibiciklistől, átkozódjanak,

hogya rák egye ki a belemet. Hadd egye.

De jó, hogy így történt, mert akkor talán még jobban átkozódtak volna, ha a szemem láttára anyu kiveszi az öreg zsebéből a pénztárcát, én pedig ordítani kezdek és azonnal rendőrért telefonálok **(112 vagy 0266-211125)**. Mert hozzájuk nem nyúlok, az biztos.

Nem fogok magyarázkodni az összezsúfolt tömeg előtt vagy később a rendőrségen és a bíróságon, hogy szerintük **önbíráskodtam, és megsértettem az emberi, személyiségi „jogaikat”, és rasszista is voltam,** amikor megpróbáltam nem jól elveretni vagy leszúrni magam a tata pénztárcájáért.

Tudják, olyan ez, mint amikor a hal horogra akadna, de mégis elúszik a csali mellett, ezt pedig a horgász látja. Vagy mint kosárlabdában a lepattanó vagy fociban a kapufa. A „szinte megvolt, de mégse” dühítő érzése.

Tudják, mit? **Tegyenek meg önök is ennyit, ha látják „anyukáikat” a fűzfák alatt, a parkban, a blokkok között vagy a piac mellett kódorogni.** [Lesben állva, mint egy-egy cápa, az áldozat-tatákra várva. Legalább faliák fel a szemükkel](#)
. Önök nem fogják megbánni. Ők igen.

Mondjanak akármit utána mások, önök csak jegyezzék meg a következőt: cselekedtek valami jót.